

פרשת וארא

והדגה אשר ביאר תמות ובאש היאר ונלאו מצרים לשתות מים מן היאר (ז, יח)

משמע שהמצרים לא שתו ממי היאור מחמת שהיאור "באש" - הסריח.

ולכאורה דבר פלא הוא, שכן בפשטות הם לא יכלו לשתות מחמת עצם העובדה שהמים נהפכו לדם, ולא כי הסריחו!

שאלה נוספת: הרי "נלאו" הוא לשון לאות, עייפות. מה שייך כאן ענין העייפות, וכי כשלא יכולים לשתות נהיים עייפים?!

שאלה שלישית, על הנאמר בהמשך (פסוק כד) "ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות", כלומר, הם ראו שאין מים ביאור, רק דם, ולכן חפרו ליד היאור וגם שם מצאו רק דם. הראשון חפר ומצא דם, השני התקדם חמשים מטר - וגם הוא מצא דם. השלישי התקדם - ומצא דם. לשם מה ממשיכים כולם לחפור? ["ויחפרו כל מצרים"], האם עדיין לא תפסו שימצאו שם רק דם?!

שאלות אלו שאל הרב איתן אליה, ובאר את הענין כך: בתחילה לא היה למצרים מה לשתות, עד שגילו שהיהודים מוכרים מים. בא מצרי אל היהודי ושאל: "כמה עולה כוס מים?" "יש לנו כעת מבצע - השיב היהודי - "ליטר וחצי עולה מאה וחמשים דולר, אך כל זה בתנאי שאתה קונה ששיה..." המחיר היה מופקע לכל הדעות, אך למצרים לא היתה בררה, היו מוכרחים לשתות ונאלצו לקנות מים מהיהודים. עד שבא מצרי אחד ואמר: "המחיר מופקע, אי אפשר להמשיך ככה!" אמר לו היהודי: "אין בעיה. אתה תלך להביא דם מהיאור, ואני בעד מחיר סמלי - מאה דולר - נוגע לך אפילו בחבית ומיד כל המים שבה נהפכים למים". המצרי הסכים. רץ ליאור, שאב חבית מלאה מים ונשא אותה לארץ גושן. לכן "ונלאו מצרים", מחמת כובד המשא. כשהגיע לארץ גושן נגש אל היהודי, שלם לו מאה דולר והדם נהפך למים. המצרי בא לשתות את זה, ולמרבה הגועל התברר שהמים מלאים דגים מתים, מדיפי ריח של רקבון... "זה מסריח! מקח טעות!" זעק המצרי. אמר היהודי: "מה פתאום מקח טעות?"

אני את שלי עשיתי, נגעתי בדם, והוא אכן נהפך למים. אם אתה רוצה, לך ותביא דם טרי, בלי דגים מתים. ואז - "ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות", הם חפרו ומצאו דם טרי, נטול דגים, אותו הם נשאו על גבם לארץ גושן, ושוב, תמורת 'מחיר סמלי' נגעו היהודים בדם והפכוהו למים. כך העשירו אבותינו ממכת דם

מקור: הרב שלמה לוינשטיין